

10 Μαρτίου 2015

Κανείς δε μπορεί να σωθεί χωρίς τον σταυρό του!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)





Ο Στάρετς Ζαχαρίας διηγήθηκε ένα περιστατικό, συγκινητικό για το βαθύ περιεχόμενό του, που συνέβη σε κάποιον νέο, τελείως άπειρο από ψεύδος και πονηριά και που διακρινόταν από την παιδική του ηλικία για την αγάπη του προς την αλήθεια. Εδώ φαίνεται η ψυχή ενός καθαρού και τίμιου, αλλά αγράμματου ανθρώπου με πίστη μικρού παιδιού, ακλόνητη και απλή, που είχε καρδιά και θέληση καθαρή και που αγωνιζόταν για τον Θεό, μια ψυχή που τον έκανε πράγματι λίγο μόνο παρακάτω από τους αγγέλους. Όντως είχε γίνει σοφός, ικανός να βλέπει και τα ουράνια και τα επίγεια.

Το γεγονός αυτό έλαβε χώρα στην Ρωσία, στα απόμερα βάθη της χώρας, σε απόσταση μερικών εκατοντάδων μιλίων από το πιο κοντινό χωριό. Εκεί ζούσε ένας χωριάτης, ορφανός, τελείως αγράμματος, εργατικός όμως. Πάντοτε εργαζόταν και δεν πέρασε ούτε στιγμή με οκνηρία. Η ψυχή του ήταν καθαρή σαν κρύσταλλο. Σε κάθε υπόθεση πάντοτε υπήκουε στην συνείδησή του. Η συνείδησή του ήταν ευθεία, όχι όμως ασθενής, μα πραγματικά ευθεία, ευαίσθητη και αυστηρή. Με τον απλό τρόπο του δεν την κατεπάτησε ποτέ με την παρακοή και έτσι πάντοτε άκουγε την φωνή της. Εάν ένας άνθρωπος παρακούει την συνείδησή του μια φορά, δυο φορές ή και περισσότερο, τότε δεν την ακούει πια.

Ο απλοϊκός αυτός άνθρωπος τηρούσε τις νηστείες και τρεφόταν με το ελάχιστο. Ήταν πάντοτε χαρούμενος και γεμάτο ενθουσιασμό για τη ζωή. Δεν κατέκρινε

κανένα ποτέ, θεωρώντας τον εαυτό του χειρότερο και κατώτερο από κάθε άλλον. Μια ημέρα, άκουσε από ένα προσκυνητή πως για να σωθεί κανείς πρέπει να αναλάβει τον σταυρό του και να ακολουθήσει τον Χριστό. Ο απλοϊκός μας άνθρωπος δεν είχε πάει ποτέ σαν μεγάλος στην εκκλησία, αφού ήταν πολύ μακριά από το χωριουδάκι που ζούσε. Είχε βαπτισθεί σαν μωρό, μα δεν το θυμόταν καθόλου.

«Πρέπει να αναλάβεις τον σταυρό σου και να ακολουθήσεις τον Χριστό». Αυτά τα λόγια ο απλοϊκός μας άνθρωπος τα εννοούσε στην κυριολεξία.

Παρήγγειλε ένα τεράστιο ξύλινο σταυρό και αποφάσισε να τον πάρει και να ακολουθήσει τον Χριστό. Η καθαρή ψυχή του ποθούσε τον Θεό, η καρδιά του διψούσε την σωτηρία, αλλά πώς να Τον ακολουθεί; Και πού; Σε ποιά δρόμο; Πού ήταν ο Χριστός; Να ο σταυρός, αλλά πού να τον πάρει;

Ο απλοϊκός άνθρωπος άφησε όλα τα λίγα υπάρχοντά του και τη δουλειά του, σήκωσε τον σταυρό του πάνω στους ώμους του και ξεκίνησε. Βάδιζε, όπως λέει η παροιμία, ακολουθώντας τη μύτη του. Βάδιζε, βάδιζε για πάρα πολλή ώρα και επιτέλους, μέσα σ' ένα πυκνό δάσος, συνάντησε ένα ανδρικό μοναστήρι. Χτύπησε την πόρτα.

- «Ποιός είσαι εσύ;», ρώτησε με απορία ο πορτάρης και «πού πας με τον σταυρό σου;»

- «Να εδώ είμαι, βαστάζοντας τον σταυρό μου, αλλά δεν ξέρω πώς να φτάσω στον Χριστό, δεν θα μου δείξεις τον δρόμο;»

- «Πω, πω, βρήκαμε έναν παλαβό. Θα πάω να τα πω στον ηγούμενο».

Πήγε ο μοναχός και τα είπε στον ηγούμενο, ο οποίος έμεινε κατάπληκτος και διέταξε να του φέρουν τον απλοϊκό.

- «Μα δεν έρχεται, επιμένει να μη αφήσει τον σταυρό του και έτσι δεν μπορεί να μπει στο κελλί σας με τον σταυρό, είναι πολύ μεγάλος».

Ο ηγούμενος, λοιπόν, πήγε ο ίδιος στον απλοϊκό. Κουβέντιασε μαζί του και είδε ότι είναι ένας άνθρωπος του Θεού.

- «Λοιπόν εάν θέλεις θα σε βοηθήσουμε να φτάσεις στον Χριστό. Κι εμείς σ' Αυτόν πηγαίνουμε».

- «Τότε που είναι οι σταυροί σας;», απόρησε ο ξένος, «ξέρετε, ότι ο Κύριος δεν θα σας δεχθεί χωρίς ένα σταυρό».

- «Είναι μέσα μας. Εμείς τους βαστάμε μέσα μας», είπε ο ηγούμενος.

- «Μα πώς γίνεται αυτό;», ρώτησε με έκπληξη ο ξένος.

- «Εσύ ο ίδιος θα δεις πως. Αλλά προς το παρόν θα σου δώσω την ευχή μου να μείνεις εδώ και θα έχεις ένα διακόνημα, να καθαρίζεις μέσα στην εκκλησία. Πάρε τον σταυρό σου και φέρε τον κάτω εκεί, στην εκκλησία».

Ο απλοϊκός άνθρωπος μπήκε μέσα στην εκκλησία με πολύ φόβο και άρχισε να καθαρίζει. Σήκωσε το κεφάλι του και πάγωσε. Εκεί ψηλά επάνω του, επάνω από το

Ιερό, είχε φτιαχτεί ένας μεγάλος ξύλινος σταυρό και επάνω του εικονιζόταν, σε φυσικό μέγεθος, ο Εσταυρωμένος Κύριος. Ο απλοϊκός μας δεν είχε δει ποτέ τέτοιο πράγμα. Τον κοίταζε και τον ξανακοίταζε. Καρφιά ήταν βαλμένα μέσα στα χέρια και στα πόδια, απ' όπου ανέβλυζε αίμα. Στο στήθος του, επίσης, ήταν αίμα και τραύμα. Και το κεφάλι του ήταν λουσμένο στο αίμα, το δε πρόσωπό του πρησμένο και χτυπημένο. Ποιός ήταν; Ποιός ήταν αυτός; «Άνθρωπε, ποιός είσαι; Και εσύ βάσταξες τον σταυρό σου και δεν χωρίσθηκες από αυτόν; Αλλά πώς γίνεται να είσαι κρεμασμένος στον σταυρό σου;»

Αίμα έσταξε στην καρδιά του απλοϊκού. Ένοιωσε τόση αγάπη και οίκτο γι' αυτόν που έπασχε, που του φαινόταν πως θα έδιδε και την ζωή του, εάν μονάχα θα μπορούσε να εξυπηρετήσει τον πάσχοντα και να τον βοηθήσει.

- «Αλλά πώς μπορείς να κρέμεσαι εκεί συνέχεια χωρίς τροφή; Έλα κάτω, κατέβα από τον σταυρό σου και θα σου δώσω εγώ να φας».

Γονατιστός, ο απλοϊκός άνθρωπος ύψωσε τα χέρια του και προσευχήθηκε... Προσευχήθηκε χωρίς να σταματήσει. «Κατέβα, έλα σε μένα. Δίδαξόν με πώς και πού να βαστώ τον σταυρό μου, μήπως πρέπει κι εγώ να σταυρωθώ επάνω του;».

Έτσι προσευχόταν στον Εσταυρωμένο για μερικές ημέρες και νύχτες, με όλη του την καρδιά. Και έπεσε κάτω μπροστά Του και έγινε μούσκεμα από τα δικά του τα δάκρυα. Και ο Εσταυρωμένος ακούοντας τις προσευχές, υψωμένες προς Αυτόν από τα βάθη μιας καρδιάς, κατέβηκε από τον σταυρό και δίδαξε τον απλοϊκό πώς να βαστά τον σταυρό του για να έλθει στην Βασιλεία των Ουρανών. Κανείς δεν μπορεί να σωθεί χωρίς το σταυρό του.

Ο Κύριος απεκάλυψε στον απλοϊκό το μυστήριο του Τριαδικού Θεού, το μυστήριο της αγάπης της Αγίας Τριάδος, του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. «Εγώ είμαι ο Υιός του Ουρανίου Πατρός και έχω λυτρώσει το ανθρώπινο γένος με τον Σταυρό μου. Κανείς δεν θα μπορέσει να εισέλθει στην Βασιλεία των Ουρανών χωρίς τον σταυρό του. Κανείς δεν θα δεχθεί την Χάριν του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά του χωρίς τον σταυρό του Γολγοθά και να πλέξεις γύρω του, σαν τριαντάφυλλα, τα έργα της αγάπης».

Ο απλοϊκός τα άκουγε όλα και δέχθηκε το Άγιο Πνεύμα στην καρδιά του και ο Κύριος του απεκάλυψε πώς εντός ολίγων ημερών θα αναχωρήσει για την Βασιλεία των Ουρανών. Ο απλοϊκός μετά χαράς άρχισε να ετοιμάζεται για τον θάνατο, προσευχόμενος ακαταπαύστως και ευχαριστώντας τον Θεό για όλα. Επίσης απεκάλυψε στον ηγούμενο την ώρα του τέλους του. Ο ηγούμενος έχυσε λίγα δάκρυα και τον παρεκάλεσε να πει μερικές προσευχές στον Κύριο και γι' αυτόν. Με όλη του την καθαρή καρδιά ο απλοϊκός άρχισε να μεσιτεύει προς τον Σωτήρα για τον ηγούμενο.

- «Πάρε και αυτόν στην Βασιλεία των Ουρανών, απόλυσέ τον από την πρόσκαιρη

τούτη ζωή».

- «Αλλά, γιατί πρέπει να πάρω και αυτόν; Δεν είναι ακόμα έτοιμος».

- «Ω! Πάρε τον, χάριν της αγάπης που μου έδειξε, όταν μου έδωσε διπλή μερίδα ψωμί και που το μισό έφερα σε Σένα. Κάμε αγάπη σ' αυτόν, χάριν της αγάπης που έκαμε σε μένα. Πάρε τον στην Βασιλεία των Ουρανών. Ω Κύριε, Θεέ μας, είσαι ο Σωτήρ μας, που σταυρώθηκες για χάρη μας, επάκουσον της προσευχής μου. Μη τον στερήσεις της ανεκφράστου Σου Χάριτος και χαράς».

Ο Κύριος άκουσε τις προσευχές του απλοϊκού και του απεκάλυψε την ώρα του θανάτου του ηγουμένου και ο απλοϊκός του είπε την ώρα του τέλους του. Ο ηγούμενος άρχισε να ετοιμάζεται για την μετάθεσή του στην αιωνιότητα.

Στην ορισμένη ημέρα και ώρα, ο απλοϊκός εξεδήμησε προς τον Κύριο και μετά από δυο εβδομάδες, στην ορισμένη ημέρα και ώρα, εκοιμήθη και ο ηγούμενος.

Από το βιβλίο «Ο Στάρετς Ζαχαρίας»

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr